ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **H. Z.**, zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j. CPR-4238-3/ČJ-2017-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 A 48/2017 – 22,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 A 48/2017 – 22, (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j.: CPR-4238-3/ČJ-2017-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31. 12. 2016, č. j.: KRPA-408246-68/ČJ-2015-000022, kterým bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm.

c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že stěžovatelka od 23. 7. 2015 do 8. 10. 2015 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

[3] V **napadeném rozsudku** městský soud uvedl, že prvoinstanční orgán pečlivě vylíčil, proč se současná situace liší od dřívějších poměrů, na jejichž základě bylo předchozí řízení o správním vyhoštění ve vztahu ke stěžovatelce zastaveno. Zahájení řízení o správním vyhoštění, které bylo usnesením ze dne 22. 6. 2015 zastaveno, představovalo dostatečné varování před pokračováním v nezákonném jednání, které je důvodem pro uložení správního vyhoštění. Výše uvedené však neznamenalo absenci důkladného posouzení všech relevantních kritérií ze strany žalovaného. Městský soud po podrobném přezkoumání skutkových okolností dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně či jejího druha, a proto nyní podanou žalobu zamítl.

## II. Kasační stížnost

[4] **Kasační stížností** stěžovatelka podává podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného právního posouzení a z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[5] Podle stěžovatelky se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když přitom aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Napadený rozsudek je tak zatížen nezákonností a nepřezkoumatelností. Městský soud podle stěžovatelky toliko odkazuje na rozhodnutí správního orgánu a na žalobní námitky prakticky nereaguje. Námitka nutnosti užití opatření správního vyhoštění zůstala zcela bez odezvy. Městský soud se nedostatečně vypořádal i s námitkou porušení zásady materiální pravdy, resp. nedostatečného zjištění skutkového stavu, a námitkou, že správní orgán nezjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky. Městský soud pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Správní orgány se nezabývaly skutečnou podstatou věci, ale nechaly se zaslepit snahou stěžovatelku potrestat za její pobytovou historii na území. Otázce přiměřenosti zásahu a jeho následků je věnována pozornost pouze okrajově. Tento postoj žalovaného je v rozporu s ustanoveními správního řádu i s judikaturou. Žalovaný nevzal v úvahu všechna kritéria, které zohledňuje judikatura ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že následky správního vyhoštění ponese i druh stěžovatelky, nezjistil finanční situaci páru, zda by se byla rodina schopna v zemi původu zabezpečit. Žalovaný nezohlednil vliv rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky. Žalovaný nezjišťoval skutečnosti, které by vytvářely obraz o sociálních a kulturních vazbách stěžovatelky, nezohlednil, že stěžovatelka mluví plynule česky a nezohlednil nízkou společenskou škodlivost jednání stěžovatelky, ani skutečnost, že stěžovatelka svým jednáním nenaplnila

skutkovou podstatu žádného trestného činu. Stěžovatelka považuje závěr městského soudu, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený zásahu do jejího soukromého a rodinného života, za nesprávný. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření odkázal na spisový materiál a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[7] Usnesením ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 247/2017 - 24, Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

## III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Městský soud zrekapituloval skutečnosti zjištěné ze správního spisu a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci. Stěžovatelka přitom v žalobě nekonkretizovala, v čem mělo spočívat pochybení ohledně zjištění skutkového stavu, resp. dodržení zásady materiální pravdy, uvedla pouze kritéria, které podle jejího názoru nevzal žalovaný v úvahu. Městský soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, dále vypořádal námitku rozhodování rozdílným způsobem ve skutkově totožném případě i žalobní námitku směřující k nezohlednění všech kritérií pro posouzení přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka v žalobě uvedla, že s ohledem na zásadní dopad rozhodnutí nesouhlasí se žalovaným v tom, že bylo nezbytné a nevyhnutelné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud neseznal uložení vyhoštění vzhledem k závažnosti jednání a pobytové historii stěžovatelky nepřiměřeným a konstatoval, že přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Městský soud tak vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka v ČR pobývala od roku 2006 na základě povolení k pobytu za účelem zaměstnání, pobyt jí byl na základě žádostí opakovaně

prodlužován, a to až do roku 2013. Poslední žádost o prodloužení pobytu byla zamítnuta. Se stěžovatelkou bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu, že od 4. 4. 2014 do 15. 7. 2014 pobývala na území bez oprávnění k pobytu, správní orgán však usnesením ze dne 22. 6. 2015 řízení zastavil pro nepřiměřenost dopadu rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu stěžovatelky. Stěžovatelka podala dne 22. 7. 2015 žádost o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění, které jí nebylo uděleno a rozhodnutí nabylo právní moci 23. 7. 2015. Stěžovatelka se tak od 23. 7. 2015 do 8. 10. 2015 nacházela na území bez oprávnění k pobytu. Stěžovatelka má v ČR dlouholetého přítele ukrajinské státní příslušnosti, který má na území trvalý pobyt. Stěžovatelka s ním sdílí domácnost od roku 2007, její tři děti žijí na Ukrajině. Přítel stěžovatelky by s ní v případě správního vyhoštění nemohl trvale vycestovat, jelikož má v ČR práci, ale podle jeho slov by ji v případě správního vyhoštění ve vlasti často navštěvoval.

[12] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohledňuje zejména kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[13] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k předchozímu řízení o správním vyhoštění, kdy konstatoval, že stěžovatelce byl udělen pouze výjezdní příkaz a byla jí dána možnost k opuštění území České republiky bez následného postihu. Žalovaný hodnotil charakter jednání stěžovatelky a poukázal na to, že stěžovatelka se vlastním přičiněním opět dostala do situace, kdy s ní bylo znovu zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Podle žalovaného má druh stěžovatelky možnost následovat stěžovatelku do jejich domovského státu. Žalovaný poukázal na dobrý zdravotní stav obou účastníků řízení a na to, že druh není na stěžovatelce finančně závislý. Vyjádřil se i k tomu, že sám druh připustil možnost častých návštěv stěžovatelky na Ukrajině v případě jejího správního vyhoštění. Dále se zabýval finančním zajištěním stěžovatelky a uvedl, že v případě návratu jí nic nebrání v tom, aby si zajistila práci, případně nic nebrání tomu, aby jí druh část výdělku posílal. Žalovaný dále posoudil i vazby stěžovatelky na území ČR, kdy její další vazby nad rámec členství v klubu KORAL nezjistil, a stěžovatelka sama další vazby nespecifikovala. Nelze se tak ztotožnit s její kasační námitkou, že správní orgány věnovaly otázce přiměřenosti zásahu a jeho následků pozornost pouze okrajově. Žalovaný zohlednil skutečnost, že následky správního vyhoštění ponese i druh stěžovatelky a zabýval se i jejich finanční situací. Žalovaný taktéž zjišťoval vztah stěžovatelky k domovskému státu, přičemž poukázal na to, že stěžovatelka má na Ukrajině tři děti z prvního manželství. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením městského soudu, že žalovaný se podstatnými kritérii zabýval důkladně a řádně zjistil skutkový stav, a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné.

[14] Na tomto místě je nezbytné také podotknout, že kasační námitky mají směřovat proti rozhodnutí městského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka však převážnou část kasační stížnosti věnuje námitkám proti rozhodnutí žalovaného a pouze obecně rozporuje závěr městského soudu o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu stručně konstatuje, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu v tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého rodinného života

stěžovatelky a v dalším odkazuje na podrobné odůvodnění městského soudu. Stěžovatelka měla možnost vycestovat do země původu po zastavení prvního řízení o správním vyhoštění pro nepřiměřenost, nadále však na území setrvala s vědomím, že se jedná o neoprávněný pobyt. Předchozí zastavení řízení o správním vyhoštění pro nepřiměřenost rozhodnutí neznamená, že pokud cizinec nadále setrvává na území nelegálně, nelze mu v dalším řízení správní vyhoštění uložit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 - 22, v němž soud posuzoval případ cizince, který nerespektoval výjezdní příkazy po zastavení řízení pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života).

[15] Po uplynutí doby jednoho roku stěžovatelka může zažádat o pobytové oprávnění, případně navštěvovat přítele bez nutnosti opatřit si víza, jak konstatoval již městský soud.

## IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[17] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že stěžovatelka (žalobkyně) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu